

Міністерствам та відомствам, місцевих органів влади, знаходити можливості для навчання в сім'ях, школах, громадах і компаніях, поліпшити рівень підготовки кадрів, що здійснюють екологічну освіту. Уряд також рекомендує школам впровадження та розвиток екологічної освіти, яка базується на практичній діяльності учнів.

Грунтовною підтримкою для здійснення екологічної освіти в школах Японії є нормативно-правова база, серед якої, окрім головних законів, якими керується загальна освіта, Основний Закон про довкілля (1993), Закон про підвищення мотивації збереження навколишнього середовища (Закон про сприяння екологічній освіті) (2003), «Основна політика щодо сприяння екологічній освіті та розвиток готовності охороняти навколишнє середовище» (2004, 2012 – з урахуванням поправок в Законі про сприяння екологічній освіті), Урядовий План дій в Японії для втілення в життя ідей «Десятиліття освіти для сталого розвитку» (2006), Програма екологічної нації 21 століття (2007), Програма «21 століття освітніх екологічних ініціатив – здійснювати екологічну освіту в будь-який час, будь-де, для всіх», Проект Міністерства освіти «Зелений план розвитку екологічної освіти» (2004) та інші.

Список використаних джерел:

1. Iguchi Taisen (2002) History of Environmental Education. Okazaki National Research Institutes, Japan, pp. 17-19.
2. Masahiro Takahashi and Osamu Abe Japanese Experiences and Trend on Environmental Education Environmental Education Project, Institute for Global Environmental Strategies (IGES) SANYOPRINT Co., Ltd., Yokohama, Japan. – 2002.
3. Law for Enhancing Motivation on Environmental Conservation and Promoting of Environmental Education [Електронний ресурс] // Ministry of the Environment / Government of Japan – Режим доступу до документу: http://www.env.go.jp/en/laws/policy/edu_tt.pdf
4. Basic Policy Concerning the Enhancement of the Motivation for Environmental Conservation and the Promotion of Environmental Education // Outline of Environmental Education in Japan. February 2005, International Education / cooperation Base System Construction Project – Environmental Education, Ministry of Education, Culture, Sports, science and Technology Field Studies Institute for Environmental Education, Tokyo Gakugei University, p. 1.

Соляр Л.В.

*спеціаліст вищої категорії,
викладач-методист;*

Омелько М.А.

*спеціаліст вищої категорії,
викладач облікових дисциплін,*

*Могилів-Подільський технолого-економічний коледж
Вінницького національного аграрного університету*

МОДЕЛЬ ПРОФЕСІЙНО КОМПЕТЕНТНОГО ПЕДАГОГА – ЗАПОРУКА ЯКІСНОГО ФОРМУВАННЯ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ

В умовах оновлення змісту освіти, створення нових освітніх стандартів, оновлення й перегляду навчальних програм, змісту навчально-дидактичних матеріалів, форм і методів навчання сьогодні відбувається формування професійно компетентного педагога. Саме якість навчально-виховного процесу навчального закладу, його результати певною мірою залежать від педагога, його

теоретичної підготовки, педагогічної та методичної майстерності. Тобто досягнення сучасної освіти пов'язане з особистісним потенціалом педагога, його професійною компетентністю, без якої неможливе розв'язання нових проблем навчання й виховання відповідно до нових освітніх програм.

Важливою метою модернізації освіти є посилення професійної підготовки фахівців, які були б здатні вирішувати виробничі, наукові завдання у тісному зв'язку із завданнями збереження та збагачення людських цінностей. Тому першочергового розв'язання потребує завдання ефективної підготовки та підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників. Сучасний викладач має мислити гнучко, нестандартно, уміти адаптуватися до швидких змін та умов життя, що можливо тільки за наявності високого рівня професійної компетентності, розвинених професійних здібностей. Педагогічна компетентність викладача характеризує єдність його теоретичної та практичної готовності до здійснення педагогічної діяльності. Викладач постійно усвідомлює свою відповідальність, дбає про своє особистісне та професійне зростання, уміє досягти нових педагогічних цілей. Професійно компетентний педагог вміє самостійно та ефективно реалізувати цілі педагогічного процесу. Сучасний фахівець, професіонал – це педагог, який володіє інтерактивними технологіями, де є місце і проектним технологіям, і інформаційним технологіям, і глобальним освітнім технологіям інформаційного середовища. Якщо проаналізувати інформаційні джерела з питань педагогіки, методики викладання, видно, що наскрізними ідеями методичної підготовки є гуманізація навчально-виховного процесу, відкритість до вивчення та застосування сучасних педагогічних технологій, підвищення ролі методичної культури й самоосвіти. Навчально-методична діяльність включає в себе контроль за якістю навчання, розробку навчально-методичних матеріалів до занять, гурткової діяльності, саморозвиток в творчих групах, самоосвіту, безперервну освіту тощо. Систематична активізація розвитку професійних компетентностей викладача підвищує якість освіти.

Кожен викладач, куратор навчальної групи прагне бачити свого випускника високоосвіченою особистістю, яка усвідомлює необхідність здобуття професійних знань, вмінь та навичок, орієнтується в потоці інформації, реалізовує отримані знання на практиці, зорієнтована на навчання впродовж життя. Крім того, це має бути особистість зі сформованими морально-духовними цінностями та особистість, що має правову освіченість, стійку громадянську позицію.

Психолого-педагогічні знання та знання матеріалу дисципліни, яку викладаємо студентам, є необхідною але недостатньою умовою професійної компетентності. Тому практичне розв'язання педагогічних завдань забезпечує набуття вмінь і навичок, передумовою яких є теоретично-практичні та методичні завдання. Про компетентність багато говорять фахівців, проте найбільш вдалими, на наш погляд, є вислів А. Маркової, яка вважає, що професійно компетентна людина – та, яка: успішно розв'язує завдання навчання й виховання, готує для суспільства випускника з бажаними психологічними якостями; задоволена професією; досягає бажаних результатів у розвитку особистості учнів; має й усвідомлює перспективу свого професійного розвитку; відкрита для постійного професійного навчання; збагачує досвід професії завдяки особистому творчому внеску; соціально активна в суспільстві; віддана педагогічній професії, прагне підтримувати навіть у складних умовах її честь і гідність, професійну етику; готова до якісної та кількісної оцінки своєї праці, уміє сама це робити. Разом з тим, існують проблеми, з якими зустрічаються сучасні педагоги в процесі своєї

діяльності. Основними серед них можна виділити: постійне ускладнення змісту освіти, гарантування високого рівня освітніх стандартів; ускладнення проблем виховання; безперервне оволодіння прогресивними технологіями навчання й виховання; розв'язання складних професійно-педагогічних проблем, які вимагають інтеграції знань, практичних умінь і навичок із суміжних дисциплін; робота в єдиному інформаційному середовищі. Вирішити поставлені проблеми може тільки викладач з високою професійною компетентністю, розвиненими творчими здібностями, високим рівнем ерудованості, здібностей до безперервної освіти.

Власний досвід роботи дозволяє виділити такі основні положення, які сприяють формуванню педагогічної майстерності та професійної компетентності викладача вищого навчального закладу:

- постійно працювати над удосконаленням та самовдосконаленням власної методики викладання;
- поліпшувати методику практичної діяльності;
- вивчати досвід колег;
- надавати методичну допомогу молодим викладачам коледжу.

Список використаних джерел:

1. Ковальчук Г.О. Активізація навчання в економічній освіті: Навч. посіб. – Вид. 2-ге, доп. – К.:КНЕУ, 2003. – 298 с.
2. Чижевська Л.В. Методика викладання облікових дисциплін: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів / За ред. проф. Ф.Ф. Бутинця. – Житомир: ПП «Рута», 2003. – 504 с.
3. Довгань Л.І. Інноваційні технології – єдиний шлях оновлення і вдосконалення навчання. Збірник НМЦ Міністерства аграрної політики «Організація навчально-виховного процесу», випуск № 12, 2008.

Турянська М.М.

аспірант,

*Дрогобицький державний педагогічний університет
імені Івана Франка*

КОМПОНЕНТИ ГОТОВНОСТІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ МАЙБУТНЬОМУ ВЧИТЕЛЄВІ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ СПОРТИВНО-МАСОВОЇ РОБОТИ В ЗАГАЛЬНООСВІТНІХ ШКОЛАХ УКРАЇНИ (КІНЕЦЬ ХХ – ПОЧАТОК ХХІ СТОЛІТТЯ)

XXI століття – це час високотехнологічного інформаційного суспільства, у якому якість людського потенціалу, рівень освіченості та культури дітей і шкільної молоді набувають вирішального значення для майбутнього соціального та економічного розвитку країни.

Професійна підготовка учителів фізичного виховання визначається потребами соціального розвитку суспільства, зі зростанням вимог до них, характеру їхньої діяльності, а відтак – в системі підготовки відбувається постійний творчий пошук шляхів формування на основі сучасних педагогічних технологій та інновацій навчання. Потрібно звертати також увагу на психолого-педагогічну освіту, загальнокультурний і фізичний розвиток майбутніх учителів фізкультури. Підготовка ґрунтується на таких